

Întreab-o pe Alice se bazează pe jurnalul real al unei consumatoare de droguri în vârstă de cincisprezece ani.

Nu este o perspectivă definitivă asupra lumii adolescenților din clasa de mijloc care se droghează. Nu oferă nici un fel de soluții.

Totuși, este o relatare extrem de personală și de particulară. Și, ca atare, sperăm că va permite o înțelegere mai profundă a lumii din ce în ce mai complicate în care trăim.

Numele, datele, locurile și anumite evenimente au fost modificate conform dorințelor celor implicați.

Editorii

16 septembrie

Îmi aduc aminte cum îmi ziceam ieri că sunt cea mai fericită persoană de pe întreg pământul, din întreaga galaxie, dintre toate creaturile lui Dumnezeu. Asta a fost chiar ieri sau a fost acum o mie de ani-lumină? Mă gândeam că iarba nu mirosoise niciodată mai tare a iarbă, că cerul nu păruse niciodată atât de măreț. Acum s-au prăbușit toate în capul meu și tot ce-mi doresc e să mă topesc în neantul universului și să nu mai exist. Ah, de ce, de ce, de ce nu pot? Cum să mai dau ochii cu Sharon și Debbie și ceilalți copii? Cum? Probabil că zvonul s-a răspândit deja în toată școala, știu sigur că așa e! Ieri am cumpărat jurnalul ăsta pentru că am crezut, în sfârșit, că o să am ceva minunat de zis, ceva excepțional și semnificativ, ceva atât de personal, încât n-aș putea să-l împărtășesc cu nici o altă ființă, doar cu mine. Și-acum, la fel ca toate celelalte lucruri din viața mea, a devenit un mare nimic.

Pur și simplu nu înțeleg cum a putut Roger să-mi facă așa ceva când eu îl iubesc de la începutul începuturilor și-am așteptat toată viața să mă observe. Ieri, când m-a invitat în oraș, am crezut pur și simplu că o să mor de fericire. Și chiar așa a fost! Și acum lumea întreagă e rece și gri și nepăsătoare și mama mă bate la cap să-mi fac curat în cameră. Cum poate să mă bată la cap să-mi fac curat în cameră când mie îmi vine să mor? Nu pot nici măcar să am intimitatea propriului meu suflet?

Jurnalule, va trebui să aștepți până mâine, altfel voi fi nevoită să suport ditamai prelegerea despre atitudinea și imaturitatea mea.

Pe curând.

17 septembrie

La școală a fost un coșmar. De fiecare dată când o coteam pe hol, mi-era teamă să nu-l văd pe Roger, dar în același timp eram și disperată că s-ar putea să nu-l văd. Îmi tot ziceam „Poate că s-a întâmplat ceva și o să-mi explice el.“ La prânz, a trebuit să le zic fetelor de ce n-apare. M-am prefăcut că nu-mi pasă, dar, ah, Jurnalule, îmi pasă! Îmi pasă atât de mult încât mi se pare că sunt sfâșiată pe dinăuntru. Cum se poate să fiu atât de nefericită și de penibilă și de umilită și de terminată, și totuși să funcționez, să vorbesc, să zâmbesc și să mă concentrez? Cum a putut Roger să-mi facă așa ceva? Eu n-aș răni absolut pe nimeni cu intenție. N-aș răni nici fizic, nici psihic, și-atunci cum pot oamenii să mă rănească mereu? Până și părinții mei se poartă cu mine ca și cum aș fi proastă sau inferioară sau prea mică. Presupun că n-o să fiu niciodată la înălțimea așteptărilor nimănui. Sigur că nu-s la înălțimea a ceea ce aș vrea eu să fiu.

19 septembrie.

Ziua tatei. Cam atât.

20 septembrie

E ziua mea. Am 15 ani. Nimic.

25 septembrie

Dragă Jurnalule,

N-am mai scris de o săptămână pentru că nu s-a întâmplat nimic demn de interes. Aceiași profi prăfuiți și tâmpiți care predau aceleași materii prăfuite și tâmpite în aceeași școală prăfuită și tâmpită. Îmi cam pierd interesul pentru orice. La început am crezut că o să fie mișto la liceu, dar e doar plictisitor. Totul e plictisitor. Poate că e din cauză că mă maturizez și viața devine din ce în ce mai blazată. Julie Brown a dat o petrecere, dar nu m-am dus. Am pus pe mine trei kile nasoale, grășane, oribile și lălâi și n-am nimic de îmbrăcat. Încep să arăt la fel de neîngrijit pe cât mă simt.

30 septembrie

Vești minunate, Jurnalule! Ne mutăm. Tati a fost invitat să fie decan la Științe Politice la Universitatea din ..... Ce palpitant! Poate că o să fie din nou ca pe vremea când eram mai mică. Ah, ce bine ne mai distram pe-atunci! Chiar azi o să încep o dietă. O să mă transform într-o cu totul altă persoană până ne mutăm în casă nouă. Nici măcar o singură bucățică de ciocolată, nici un cartof prăjit n-o să treacă de buzele mele până n-o să dau jos cinci kilograme unșuroase de colaci de slănină. Și o să-mi trag o garderobă nou-nouță. Cui îi pasă de Roger cel Ridicol? Între noi fie vorba, Jurnalule, încă-mi mai pasă. Presupun că o să-l iubesc mereu, dar s-ar putea ca, fix înainte să plecăm, când o să fiu slabă și tenul meu absolut perfect și fin ca o petală și curat, și o să am haine de fotomodel, o să mă mai invite la o întâlnire. Oare o să-l refuz sau o

să-i trag țeapă sau o să – mă tem că așa o să fie – cedez și o să ies cu el?

O, Jurnalule, te rog, ajută-mă să fiu puternică și consecventă. Ajută-mă să fac sport dimineața și seara și să-mi curăț tenul și să mănânc cum trebuie și să fiu optimistă și drăguță și pozitivă și veselă. Îmi doresc atât de mult să fiu cineva important, sau măcar să fiu invitată în oraș de un băiat, așa, din când în când. Poate că noua mea persoană va fi altfel.

10 octombrie

Dragă Jurnalule,

Am slăbit un kilogram și trei sute de grame și suntem toți ocupați cu mutarea. Casa e scoasă la vânzare, iar mama și tata s-au dus să caute o casă în _____. Eu am rămas aici cu Tim și Alexandria și, oricât de surprins ai fi, nici măcar nu mă deranjează. Suntem cu toții încântați de mutare și amândoi fac tot ce le zic ca să ajute prin casă și să pregătim masa și celelalte – mă rog, aproape tot. Presupun că tata o să preia noul post la jumătatea semestrului. E entuziasmat ca un băiețel și, într-un fel, e ca pe vremuri. Stăm în jurul mesei și râdem și glumim și facem planuri împreună. E minunat! Tim și Alex insistă că trebuie să-și ia cu ei toate jucăriile și prostioarele lor. Cât despre mine, aș prefera să renunț la toate lucrurile vechi, în afară de cărți, desigur, care sunt o parte din viața mea. Când a dat mașina peste mine în clasa a cincea și am stat mult în ghips, aș fi fost moartă fără ele. Nici măcar acum nu sunt sigură care-s părțile din mine care sunt adevărate și care-s părțile pe care le-am luat din cărți. Oricum ar fi, e genial! Viața e absolut genială și minunată și încântătoare și de-abia aștept să văd ce urmează.

16 octombrie

Azi s-au întors mama și tata. Uraaaaa, avem casă! E o casă mare și veche în stil spaniol, pe care mama o adoră. De-abia aștept să ne mutăm! De-abia aștept! De-abia aștept! Au făcut și poze, care o să fie gata în trei sau patru zile. De-abia aștept, de-abia aștept, sau am zis asta deja de un milion de ori?

17 octombrie

Până și la școală îmi place din nou. Am luat 10 la lucrarea la algebră și la celelalte materii am tot 10 sau 9. La algebră e cel mai nasol. Dacă pot să trec de asta, pot să trec de orice! De obicei, sunt norocoasă dacă iau un 7, chiar și-atunci când îmi dau toată silința. E ciudat, dar am impresia că de fiecare dată când ceva merge bine, și celelalte lucruri merg bine. Chiar și cu mama mă înțeleg mai bine. Parcă nu mă mai bate la cap la fel de mult. Nu-mi pot da seama cine s-a schimbat – chiar nu pot. Oare sunt eu mai mult cum vrea ea să fiu și de asta nu mai stă mereu pe capul meu sau e ea mai puțin exigentă?

L-am văzut pe Roger pe hol și mi-a fost complet indiferent. Mi-a zis „Bună“ și s-a oprit să vorbim, dar eu pur și simplu am trecut mai departe. N-o să mă mai dea peste cap! Pfff, mai sunt doar trei luni și-un pic!

22 octombrie

Scott Lossee m-a invitat vineri la film. Am slăbit aproape cinci kilograme. Am ajuns la cincizeci și două, ceea ce e în regulă, dar aș vrea să mai slăbesc încă cinci. Mama zice că nu vrea să ajung așa de slabă, dar ce știe ea! Eu

știu! Eu știu! Eu știu! N-am mai mâncat chestii interzise de-atâta vreme că aproape am uitat ce gust au. Poate că vineri seară o să-mi fac de cap și-o să mănânc câțiva cartofi prăjiți... Miaaaaaaaaaamm...

26 octombrie

A fost fain la film cu Scott. Dup-ai-a am ieșit în oraș și am mâncat șase cartofi prăjiți minunați, delicioși de-ți ploua în gură, gustoși, divini. Asta înseamnă într-adevăr să trăiești! Nu simt pentru Scott ceea ce am simțit pentru Roger. Probabil că el a fost singura mea iubire adevărată, dar mă bucur că s-a terminat. Închipuie-ți, sunt în primul an de liceu, de-abia am împlinit 15 ani și singura mare iubire din viața mea s-a dus deja. Pare destul de tragic, într-un fel. Poate că într-o zi, când vom fi amândoi la facultate, ne vom întâlni din nou. Sper asta din tot sufletul. Din tot sufletul meu. Vara trecută, la petrecerea în pijamale de la Marion Hill, cineva a adus o revistă Playboy în care era un articol despre o fată care se culcase prima dată cu un băiat, iar eu nu mă puteam gândi decât la Roger. Nu vreau să fac sex niciodată cu vreun alt băiat... niciodată... niciodată. Jur că o să mor virgină dacă eu și Roger nu o să fim împreună. N-aș suporta niciodată nici măcar să las vreun alt băiat să mă atingă. Nici de Roger nu-s foarte sigură. Poate că mai târziu, când o să fiu mai mare, o să mă răzgândesc. Mama spune că, pe măsură ce fetele cresc, hormonii le invadează sistemul circulator, amplificându-le dorințele sexuale. Probabil că eu mă dezvolt mai încet. Am auzit niște povești destul de incredibile despre unii dintre copiii de la școală, dar eu nu sunt ca ei, eu sunt eu, și, în plus, sexul mi se pare foarte straniu și incomod și stânjenitor.

Mă tot gândesc la profa noastră de sport care ne învață dans modern și zice mereu că asta o să ne transforme corpurile și o să le facă puternice și pregătite pentru maternitate, după care îi tot dă înainte despre cum totul trebuie să fie grațios, grațios, grațios. Nu-mi dau seama cum ar putea sexul sau nașterea să fie ceva grațios.

Tre' să plec. Pe curând.

10 noiembrie

Of, dragă Jurnalule, îmi pare rău că te-am neglijat, dar am fost atât de ocupată. Ne pregătim deja de Ziua Recunoștinței și apoi de Crăciun. Am vândut casa săptămâna trecută soților Dulburrows, care au șapte copii. Mi-aș fi dorit s-o fi vândut cuiva cu o familie mai mică. Mă scoate din sărite gândul că șase băieți o să alerge în sus și-n jos pe scările noastre frumoase de la intrare, o să calce cu picioarele lor murdare pe covoarele albe ale mamei și o să atingă cu degetele lor murdare și lipicioase pereții noștri. Știi, când mă gândesc la lucruri dintr-astea, dintr-odată nu mai vreau să plec! Mi-e frică! Mi-am trăit în camera asta toți cei cincisprezece ai mei, toate cele 5 530 de zile. Am râs și am plâns și am suspinat și am bombănit în camera asta. Am iubit oameni și lucruri și le-am urât. O mare parte din viața mea, din mine, e acolo. O să mai fim vreodată la fel după ce-o să ne închidem între alți pereți? O să avem oare alte gânduri și alte emoții? Of, mama, tati, poate că facem o greșală, poate că o să lăsăm prea mult din noi în urmă!

Dragă Jurnalule prețios, te botez cu lacrimile mele. Știu că trebuie să plecăm și că într-o zi va trebui chiar să părăsesc casa tatei și a mamei și să mă mut la casa mea. Dar o să te iau întotdeauna cu mine.

30 noiembrie

Dragă Jurnalule,

Iartă-mă că n-am vorbit cu tine de Ziua Recunoștinței. A fost așa de drăguț, bunicu' și bunica au venit la noi vreo două zile și am vorbit despre vremurile de altădată și am stat cu toții la povești în sufragerie. Tati nici măcar nu s-a mai dus la birou zilele astea. Bunica a făcut caramele și noi am ajutat-o, ca atunci când eram mici, și până și tata și-a băgat puțin nasul. Ne-am distrat de minune, Alex și-a pus caramele și-n păr, iar bunicu' și-a lipit dinții falși unii de alții și era să leșinăm de râs. Bunicilor le pare rău că ne mutăm atât de departe de ei, și nouă la fel. Acasă pur și simplu n-o să mai fie la fel fără bunici, care veneau tot timpul la noi. Sper din tot sufletul că tati a făcut alegerea bună cu mutarea asta.

4 decembrie

Dragă Jurnalule,

Mama nu mă mai lasă să țin cură. Între noi fie vorba, nu prea știu de ce se bagă. E adevărat că am fost răcită în ultimele săptămâni, dar știu că nu e din cauza dietei. Cum poate să fie atât de proastă și de irațională? Azi dimineață, mâncam jumătatea mea de grepfrut, cum fac de obicei la micul-dejun, și ea m-a obligat să mănânc o felie de pâine integrală și o omletă și o felie de șuncă. Asta înseamnă probabil cel puțin patru sute de calorii, poate chiar cinci sau șase sau șapte sute. Nu știu de ce nu poate să mă lase să-mi trăiesc viața. Nu-i place când arăt ca o vacă, nici ei și nici nimănui altcuiva, nici măcar eu nu mă plac așa. Mă întreb dacă aș putea să-mi bag degetele pe gât și să vomit după fiecare masă. Ea zice că va trebui să încep din nou să mănânc și seara, fix acum, când ajung și eu în

sfârșit unde mi-am dorit și nu trebuie să mă mai lupt cu durerile de stomac. Of, părinții sunt o problemă! Pentru asta, Jurnalule, nu trebuie să-ți faci griji tu, numai eu. Și bănuiesc că nici la capitolul ăsta nu ești prea norocos, pentru că știu că sunt o pacoste.

10 decembrie

Când te-am cumpărat, Jurnalule, aveam de gând să scriu cu sfințenie în fiecare zi, dar în unele zile nu se întâmplă nimic demn de consemnat și în alte zile sunt prea ocupată sau prea plictisită sau prea furioasă sau prea enervată, sau doar prea eu ca să fac ceva ce nu sunt obligată să fac. Presupun că sunt un prieten groaznic – chiar și față de tine. Oricum, mă simt mai apropiată de tine decât de Debbie și Marie și Sharon, care-s cele mai bune prietene ale mele. Nici măcar cu ele nu sunt eu însămi. Sunt parțial altcineva care încearcă să se integreze în peisaj și să spună ce trebuie și să facă ce trebuie și să fie la locul potrivit și să poarte ce poartă ceilalți. Uneori cred că încercăm cu toții să fim umbre ale noastre, cumpărăm aceleași discuri și alte chestii, chiar dacă nu ne plac. Copiii sunt ca niște roboți de pe o linie de asamblare, iar eu nu vreau să fiu un robot!

14 decembrie

Tocmai am cumpărat cea mai minunată broșă cu o perlă mică de tot pentru cadoul de Crăciun al mamei. M-a costat nouă dolari și cincizeci de cenți, dar a meritat. E o perlă de cultură, ceea ce înseamnă că e veritabilă și seamănă cu mama mea. Delicată și strălucitoare, dar puternică și solidă în interior, ca să nu se topească. Of, sper c-o să-i placă! Îmi doresc atât de mult să-i placă și să mă placă!

